

C L A S I C I R O M Â N I

George Coșbuc

**FIRE DE
TORT**

CORINT
EDUCAȚIONAL

Redactare: Camelia Bădașcu
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Ilustrația copertei: Walter Riess
Designul copertei: Andreea Apostol

Textele sunt reproduse după volumul
George Coșbuc, FIRE DE TORT, C. Sfetea, București, 1915
și sunt în conformitate cu normele actuale ale DOOM².

Toate drepturile asupra acestei ediții
aparțin Editurii CORINT EDUCAȚIONAL,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-8609-31-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COȘBUC, GEORGE
Fire de tort / George Coșbuc. - București: Corint
Educațional, 2014
ISBN 978-606-8609-31-7
821.135.1-32

DIN VIATĂ

Mama

În vaduri ape repezi curg
 Și vuiet dau în cale,
Iar plopi în umedul amurg
 Doinesc eterna jale.
Pe malul apei se-mpletesc
 Cărări ce duc la moară —
Acolo, mamă, te zăresc
 Pe tine-ntr-o căscioară.

Tu torci. Pe vatra veche ard,
 Pocnind din vreme-n vreme,
Trei vreascuri rupte dintr-un gard,
 Iar flacăra lor geme:
Clipește-abia din când în când
 Cu stingerea-n bătaie,
Lumini cu umbre-amestecând
 Prin colțuri de odaie.

Cu tine două fete stau
 Și torc în rând cu tine;
Sunt încă mici și tată n-au,
 Și George nu mai vine.
Un basm cu pajuri și cu zmei
 Începe-acum o fată,
Tu taci ș-ascuți povestea ei
 Și stai îngândurată.

Și firul tău se rupe des,
 Căci gânduri te frământă,
Spui șoapte fără de-nțeleș,
 Și ochii tăi stau țântă.
Scapi fusul jos; nimic nu zici
 Când fusul se desfiră...
Te uiți la el și nu-l rădici,
 Și fetele se miră.

... O, nu! Nu-i drept să te-ndoiești!
 La geam tu sari deodată,
Prin noapte-afară lung privești —
 — „Ce vezi?” întreab-o fată.
— „Nimic... Mi s-a părut așa!”
 Și jalea te răpune,
Și fiecare vorbă-a ta
 E plâns de-ngropăciune.

Într-un târziu, nerădicând
 De jos a ta privire:
— „Eu simt că voi muri-n curând,
 Că nu-mi mai sunt în fire...

Mai știu și eu la ce gândeam?
Aveți și voi un frate...
Mi s-a părut c-aud la geam
Cu degetul cum bate,

Dar n-a fost el!... Să-l văd venind,
Aș mai trăi o viață.
E dus, și voi muri dorind
Să-l văd o dată-n față.
Așa vrea poate Dumnezeu,
Așa mi-e datul sorții,
Să n-am eu pe băiatul meu
La cap, în ceasul morții!"

Afară-i vânt și e-nnorat,
Și noaptea e târzie;
Copilele ți s-au culcat —
Tu, inimă pustie,
Stai tot la vatră-ncet plângând;
E dus și nu mai vine!
Ș-adormi târziu cu mine-n gând
Ca să visezi de mine!

Vatra, nr. 2, 1894

Lupta vieții Gazel

Copiii nu-nțeleg ce vor:
A plânge-i cuminția lor.

Dar lucrul cel mai laș în lume
E un bărbat tânguitor.

Nimic nu-i mai de râs ca plânsul
În ochii unui luptător.

O luptă-i viața; deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor.

Pe seama cui? Ești un nemernic
Când n-ai un țel hotărâtor.

Tu ai pe-ai tăi! De n-ai pe nimeni,
Te lupți pe seama tuturor.

E tragedie nălțătoare
Când, biruiți, oștenii mor,

Dar sunt eroi de epopée
Când brațul li-e biruitor.

Comediant e cel ce plânge
Și-i un neom, că-i dezertor.

Oricare-ar fi sfârșitul luptei,
Să stai luptând, căci ești dator.

Trăiesc acei ce vreau să lupte,
Iar cei fricoși se plâng și mor.

De-i vezi murind, să-i lași să moară,
Căci moartea e menirea lor.

Vatra, nr. 6, 1894

Scara

Am găsit-o ieri în prun,
Dar — să nu grăbiți ocară!
I-am luat în pripă scara.
Ea mă-njură: — „Ești nebun?
Pune scara!”
— „Dacă-njuri, eu n-o mai pun!”

Mai la urmă pe-un cuvânt:
Să se lase sărutată
De atâtea ori deodată
Câți fuștei¹ la scară sunt.
Sărutată —
Lăudat fii, tată sfânt!

— „Unsprezece”, spune ea;
Eu zic: — „Bine”, pe credință:

¹Trepte de lemn. (Notele de subsol aparțin editurii.)

Doar o fi având știință,
Scara câți fuștei avea.
 Pe credință —
Asta e pierzarea mea!

Și-o sărut mereu-mereu;
Orice-ați spune, orice-ați face,
Nu știu cum, dar mie-mi place
Să sărut — așa sunt eu!
 Orice-ați face,
Doar e dat de Dumnezeu!

Dar te uită! Azi mă duc
Pe la ei, și iată scara!
Vrând să pui la cale țara,
N-am de lucru și m-apuc
 Să-ntorc scara,
Și când colo, stau năuc!

Dau să număr la fuștei —
Uite-i, frate, doisprezece!
Și-un cuțit prin piept îmi trece
Împlântat de mâna ei!
 Doisprezece,
Iacă-mi moartea, dragii mei!

A greșit, îmi spuneți voi?
Cum de n-a greșit să spuie
Treisprezece? Să mai suie,
Nu să-mi facă mai vreo doi!
 Nu să-mi spuie
Că e miercuri, când e joi!

Zici că poate n-a știut
Când vorbea din prun cu mine?
Dar i-a numărat ea bine
Scoborându-i, și-a tăcut!
Nu de mine,
Mi-e de dânsa, ce-a făcut!

M-a scurtat așa, știind!
Dacă-i fire mincinoasă,
Ce folos e că-i frumoasă?
Maica mea, auzi! S-o prind
Mincinoasă!
N-o mai cred, s-o văd murind!

Vatra, nr. 13, 1895

Noi vrem pământ

Flămând și gol, fără adăpost,
Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut,
Și m-ai scuipat și m-ai bătut
 Și căne eu ți-am fost!
Ciocoi pribeag, adus de vânt,
De ai cu iadul legământ
Să-ți fim toți câni, lovește-n noi!
Răbdăm poveri, răbdăm nevoi
Și ham de cai, și jug de boi:
 Dar vrem pământ!

O coajă de mălai de ieri
De-o vezi la noi tu ne-o apuci,
Băieții tu-n război ni-i duci,
 Pe fete ni le ceri.
Înjuri ce-avem noi drag și sfânt;
Nici milă n-ai, nici crezământ!